

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Aleše Šťastného a soudců JUDr. Jany Jirmářové a Mgr. Alice Žáčkové ve věci žalobce: **Metal Route, s.r.o.**, IČ: 28592808, se sídlem Bohumín, 1. Máje 117, zast. JUDr. Vladimírem Ježkem, advokátem v Ostravě, Dvořákova 26, proti žalovanému: **TSR Czech Republic, s.r.o.**, IČ: 40614875, se sídlem Praha 8, Sokolovská 192/79, zast. Mgr. Stanislavem Servusem, advokátem v Praze 8, Oasis Florenc, Pobřežní 394/12, **o zaplacení částky 247.304,40 Kč s příslušenstvím**, k odvolání účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 13.10.2015, č.j. 12C 196/2012-332,

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. o věci samé a ve výroku III. o náhradě nákladů řízení stá t u p o t v r z u j e .
- II.** Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II. o náhradě nákladů řízení m ě n í j e n tak, že výše těchto nákladů činí 113.608,42 Kč, jinak se v tomto výroku p o t v r z u j e .
- III.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku, 36.540,43 Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Vladimíra Ježka, advokáta.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 247.304,40 Kč s vyčísleným příslušenstvím (výrok I.) a na náhradě nákladů řízení částku 101.629,- Kč (výrok II.) a žalovanému uložil povinnost zaplatit státu na náhradě nákladů řízení částku, jejíž výše bude určena v samostatném usnesení (výrok III.). Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení žalované částky s tím, že jakožto dopravce zajišťoval pro žalovaného jako odesílatele přepravu zásilek na základě jím vystavených jednotlivých objednávek; po provedení jednotlivé přepravy vystavil vždy (30.11.2010) fakturu (se splatností 30.12.2010) na cenu přepravy, a to konkrétně fakturu č. 1030/2010 na částku 22800,- Kč za přepravu 12.11.2010, fakturu č. 1029/2010 na částku 27.963,60 Kč za přepravu šrotu 18.11.2010, fakturu č. 1028/2010 na částku 16.800,- Kč za přepravu 9.11.2010, fakturu č. 1027/2010 na částku 12.000,- Kč za přepravu šrotu 11.11.2010, fakturu č. 1026/2010 na částku 18.000,- Kč za přepravu 4.11.2010, fakturu č. 1025/2010 na částku 18.000,- Kč za přepravu 5.11.2010, fakturu č. 1024/2010 na částku 15.600,- Kč za přepravu šrotu 1.11.2010, fakturu č. 1023/2010 na částku 36.000,- Kč za přepravu 2.11.2010, fakturu č. 1022/2010 na částku 19.200,- Kč za přepravu 3.11.2010, fakturu č. 1021/2010 na částku 15.600,- Kč za přepravu 5.11.2010, fakturu č. 1020/2010 na částku 30.000,- Kč za přepravu 1.11.2010, fakturu č. 1019/2010 na částku 15.340,80 Kč za přepravu 1.11.2010. Žalovaný proti těmto pohledávkám učinil úkon směřující k započtení jím tvrzené protipohledávky v částce 6,915.763,- Kč jako škody za ztrátu zásilky, kterou však žalobce neuznává. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť pohledávky žalobce zanikly na základě jednostranného zápočtu žalovaného, a to jeho protipohledávky ve výši 6,915.763,- Kč jako náhrady škody za ztrátu měděného odpadu při přepravě objednané žalovaným u žalobce 14.9.2010.

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že mezi účastníky byla sjednána rámcová smlouva o přepravě dne 12.8.2009, v níž bylo mimo jiné ujednáno, že smluvní vztah ohledně jednotlivých přeprav mohl vzniknout po převzetí písemného přepravního příkazu zaslaného poštou na adresu dopravce (žalobce), faxem, e-mailem, případně telefonicky, jestliže byl předán alespoň 48 hodin před zamýšlenou přepravou s tím, že telefonický příkaz musí být dodatečně písemně potvrzen dopravcem nejpozději do 2 hodin po telefonické domluvě. Žalobce na základě objednávek žalovaného provedl jednotlivé přepravy, které vyfaktoval fakturami, jak jsou uvedeny v žalobě. Žalobce dne 1.10.2010 jako postupitel uzavřel smlouvu o postoupení uvedených pohledávek za žalovaným Milanem F. (IČ: 15475387), jako postupníkem, což žalovanému oznámil dopisem ze dne 3.12.2010. Žalovaný započtl na pohledávky žalobce svou pohledávku z titulu náhrady škody ve výši 6,915.763,- Kč za odcizení měděného odpadu v období od 17.9. do 24.9.2010 při přepravě, kterou měl žalovaný objednat u žalobce telefonicky dne 14.9.2010. Prohlášení o započtení ze dne 10.12.2010 a ze dne 5.1.2011 došla do dispozice Milana F. před datem 16.2.2011. Žalobce a Milan F. učinili společné oznámení o zrušení smlouvy o postoupení pohledávek dne 16.2.2011, které došlo žalovanému dne 18.2.2011. Soud I. stupně posuzoval uplatněný nárok podle ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obč. zák.“) a podle zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obch. zák.“), neboť tvrzené právo mělo vzniknout před 1.1.2014, tj. před účinností (nového)

občanského zákoníku – zákon č. 89/2012 Sb., dále jen „o.z.“ (§ 3028 odst. 3 o.z.). Protože rámcová smlouva neobsahuje žádné ujednání, že by mohla být měněna pouze dohodou stran v písemné formě (§ 272 odst. 2 obch. zák.), mohla být měněna i ústně, popřípadě konkludentně. Pokud žalovaný netvrdil konkrétní okolnosti telefonické objednávky přepravy ze 14.9.2010, nemohl být úspěšný se svou obranou spočívající v námitce započtení s argumentem, že žalobce způsobil žalovanému škodu na základě smlouvy, tj. porušením smluvní povinnosti; nebyl-li dodržen rámcovou smlouvou dohodnutý postup pro sjednání předmětné přepravní smlouvy, nemohla být tato smlouva sjednána platně, neboť žalobce vůči žalovanému v rámci podání ze dne 3.9.2013, které bylo žalovanému doručeno dne 28.11.2013, účinně namítl neplatnost této přepravní smlouvy (§ 40a odst. 1 obč. zák. za použití § 1 odst. 2 obch. zák.; s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 32Cdo 3488/2010). Žalovaný ani neprokázal své tvrzení, že by osoba Pavla S., která v rámci objednávky žalovaného ze dne 14.9.2010 měla telefonicky jednat jménem žalobce jako jeho zaměstnanec, byla oprávněna jménem žalobce jakkoliv jednat (§ 20, § 31 odst. 1 obč. zák., ve spojení s § 1 odst. 2 obch. zák.; § 16 obch. zák.). Tento svědek v rámci svého výslechu přesvědčivě uvedl, že nikdy nebyl zaměstnancem žalobce a působil jako dispečer ve firmě Libor B.. Svědek Stojan, který měl jednat jménem žalovaného ohledně předmětné objednávky přepravy, nemohl potvrdit, že by mu žalobce někdy sdělil, že svědek S. je oprávněn jednat jménem žalobce; měla mu to říct paní Š., jeho kolegyně působící u žalovaného. Svědkyně Š. pak nebyla schopna přesvědčivě popsat, kdo za žalobce jí měl sdělit, že svědek S. je oprávněn jeho jménem v uvedeném rozsahu jednat. Pokud pak žalobce prováděl pro žalovaného přepravu na základě telefonické objednávky ze 14.9.2010, činil tak v režimu neplatné smlouvy, tedy v režimu bezdůvodného obohacení, pročez nemůže být odpovědný za porušení právní povinnosti vyplývající ze závazkového právní vztahu (§ 373 a násl. obch. zák.). V takovém případě by žalobce žalovanému mohl odpovídat za ztrátu (odcizení) nákladu jen tehdy, pokud by porušil obecnou právní povinnost (§ 415 obč. zák.). Žalovaný byl proto soudem I. stupně poučen (podle § 118a odst. 2, 3 o.s.ř.), aby doplnil svá tvrzení o tom, zda a, pokud ano, z jakých konkrétních skutečností žalovaný dovozuje, že žalobce porušil nějakou právní povinnost, s níž měla v příčinné souvislosti vzniknout tvrzená škoda ve výši 6,915.763,- Kč. Žalovaný však zopakoval tvrzení, že povinnost žalobce vyplývá jen ze smluvního vztahu. Soud I. stupně proto uzavřel, že obrana žalovaného započtením pohledávky není důvodná. Soud I. stupně pak dovedl, že žalovaný svůj závazek k úhradě žalobcem žalovaných pohledávek uznal (§ 323 obch. zák.), neboť vůle žalovaného uznat pohledávky žalobce je zřetelně vyjádřena formulací při úkonu započtení, jejímž obsahem je konstatování, že ke dni postoupení pohledávky M. F. měl žalobce vůči žalovanému pohledávky z obchodního styku (v celkové výši 336.104,40 Kč), které byly specifikovány v příloze úkonu započtení a kde jsou i žalobcem uplatňované pohledávky v projednávané věci. Zákon přitom nevyžaduje, aby se dlužník uznávacím prohlášením přímo zavázal k plnění, nýbrž stačí, že z obsahu písemného projevu je zřejmé, že si je své povinnosti k plnění vědom (k tomu rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 29Cdo 3664/2001, sp.zn. 26Cdo 2440/2014). Soud I. stupně proto považoval za zjištěné, že dluh žalovaného v rozsahu žalobcem uplatňovaných nároků trval, a bylo proto povinností žalovaného tvrdit a prokázat, že uznaný dluh vůči žalobci nevznikl, neexistuje nebo zanikl, což se nestalo. Oznámení o zrušení dohody o postoupení pohledávek mezi žalobcem a M. F. ze dne 16.2.2011, které bylo žalovanému oznámeno dne 18.2.2011, má za následek, že od tohoto dne je žalobce (opět) nositelem věcné aktivní legitimace k uplatnění žalovaných nároků. Soud I. stupně proto z těchto důvodů žalobě vyhověl včetně požadovaných úroků z prodlení (§ 361 odst. 1 obch. zák., ve spojení s ust. § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění účinném do 30.6.2013). Povinnost k náhradě nákladů řízení jak mezi účastníky tak státu uložil žalovanému podle výsledku řízení (§ 142 odst. 1 o.s.ř., § 148 odst. 1 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku podali oba účastníci včas odvolání.

Žalobce odvoláním napadl výrok II. o náhradě nákladů řízení mezi účastníky. Nesouhlasil s tím, že soud I. stupně nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za cestovné kvůli tomu, že u velkého technického průkazu vozidla nebyla nedopatřením připojena část, kde se uvádí spotřeba pohonných hmot, a že nepřiznal náklady na úkony představující sepis podání ze dne 21.11.2011 a sepis podání ze dne 3.9.2013 jako neúčelné náklady.

Žalovaný podal odvolání proti všem výrokům rozsudku soudu I. stupně. Namítal, že soud žalobě vyhověl přesto, že nebyla prokázána existence žalobou uplatněných nároků. Soud I. stupně dospěl k nesprávnému závěru o uznání těchto nároků žalovaným a nepoučil žalovaného o tom, že nemá za prokázané jeho tvrzení o neexistenci těchto nároků. Soud I. stupně dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce byl v době podání žaloby vlastníkem žalovaných pohledávek a v důsledku tohoto pochybení nesprávně posoudil otázku promlčení uplatněných nároků. Soud I. stupně dospěl k nesprávnému závěru, že mezi žalobcem a žalovaným nebyla uzavřena smlouva o přepravě ztracených zásilek a v důsledku tohoto pochybení se ani následně nezabýval otázkou vyčíslení započítávané škody.

Žalobce ve vyjádření k odvolání žalovaného uvedl, že rozsudek soudu I. stupně považuje za správný. Žalovaný v rámci svých úkonů k započtení zcela jednoznačně identifikoval pohledávky žalobce za žalovaným. Aby žalovaný obhájil své tvrzení o neexistenci pohledávky žalobce, musel by prokázat splnění svých závazků ode dne jejich uznání, což se nestalo. Dne 18.2.2011 bylo žalovanému doručeno společné oznámení žalobce a M. F. o neuznání zápočtů a o tom, že předchozí smlouva o postoupení pohledávek byla smlouvou ze dne 10.1.2011 zrušena a že věřitelem pohledávek se znovu stal žalobce. Správný je i závěr soudu I. stupně, že žalovaný neprokázal, že by mezi účastníky byla uzavřena smlouva o přepravě ztracených zásilek. Žalovaný ani netvrdil, že by byl jím tvrzený telefonický příkaz potvrzen ze strany žalobce. Svědek S. nikdy nebyl zaměstnancem žalobce, ani nebyl oprávněn za něho uzavírat zakázky. Odpovědnost žalobce za ztrátu zásilky ani existence smlouvy o přepravě této zásilky nebyla shledána ani na základě žaloby podané žalovaným proti žalobci (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24.10.2014, č.j. 4Cm 40/2011-131 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25.6.2015, č.j. 4Cmo 35/2015-193). Navrhl, aby byl napadený rozsudek potvrzen.

Žalovaný se dále vyjádřil tak, že z nálezu Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 1264/11 ve vztahu k nedodržení vyžadované formy právního úkonu vyplývá, že nedostatek náležitosti právního úkonu, které si smluvní strany vyměnily, nejsou tak zásadní překážkou pro to, aby z tohoto důvodu byla jejich shodná vůle od počátku negována. Žalovaný učinil telefonickou objednávku, kterou žalobce ústně přijal, ale nedodržel sjednanou písemnou formu akceptace. Oprávnění namítat relativní neplatnost takto sjednané smlouvy příslušelo žalovanému, který tak neučinil a platnost právního úkonu nezpochybnil. Nelogický je závěr soudu I. stupně, že, pokud žalobce prováděl na základě objednávky žalovaného přepravu zboží, nedošlo mezi žalobcem a žalovaným k uzavření smlouvy. Žalovaný objednával u žalobce přepravu běžně

prostřednictvím svědka S.. Právní úkon směřující k započtení, není projevem uznání závazku. Poukazoval na to, že uplatněný nárok je promlčen.

Odvolací soud projednal odvolání a rozhodl o něm podle ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31.12.2012 (dále jen „o.s.ř.“), neboť řízení bylo zahájeno před 1.1.2013 (článek II. bod 1. zákona č. 396/2012 Sb.).

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 věta první, § 212a odst. 1, 3, 5 o.s.ř.).

Soud I. stupně provedl potřebné důkazy, z nichž správně zjistil skutkový stav věci (odvolací soud pro úplnost dodává, že žalobcem prováděné přepravy byly až na jednu výjimku mezinárodními přepravami), a i když věc neposoudil zcela správně po právní stránce, nemá tento nedostatek vliv na věcnou správnost napadené rozsudku.

Soud I. stupně správně vycházel z toho, že uplatněné nároky je třeba posuzovat podle dosavadních právních předpisů, neboť měly vzniknout před 1.1.2014, tj. před účinností o.z. (§ 3028 odst. 3 o.z.).

Odvolací soud se ztotožňuje se závěry soudu I. stupně, že žalobce je ve sporu věcně aktivně legitimován, neboť je nositelem práva uplatňovaného v žalobě. I když odvolací soud nesouhlasí s (extenzivním) výkladem soudu I. stupně, že žalovaný v rámci svého jednostranného úkonu směřujícímu k započtení jím tvrzené pohledávky proti pohledávkám žalobce (také) uznal pohledávky uplatňované žalobcem v žalobě, je zřejmé, že započtení provedené žalovaným je významným důkazem o existenci pohledávek žalobce za žalovaným. Následné zpochybňování existence těchto pohledávek žalovaným je účelové a není nijak podložené. Žalobce je vlastníkem žalobou uplatněných pohledávek poté, co smlouva o postoupení pohledávek uzavřená mezi žalobcem, jako postupitelem, a M. F., jako postupníkem, byla zrušena a žalovanému byla tato skutečnost i oznámena.

K zániku žalobcem uplatněných pohledávek nedošlo.

Žalovaný (v postavení žalobce) se již v řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn. 4Cm 40/2011 domáhal na žalobci (tehdy v postavení žalovaného) zaplacení částky 5,715.013,- Kč (s příslušenstvím) z titulu náhrady škody za ztracený náklad – měděný šrot při přepravě, kterou žalovaný objednal u žalobce telefonicky dne 14.9.2010. Šlo o tvrzenou pohledávku žalovaného na náhradu škody ve výši 6,915.763,- Kč (vyúčtovanou žalobci fakturou žalovaného č. 91110104 z 10.11.2010) sníženou o zápočty učiněné žalovaným proti pohledávkám žalobce ve výši 864.645,60 Kč a ve výši 336.04,40 Kč na částku 5,715.013,- Kč. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 24.10.2014, č.j. 4Cm 40/2011-131 potvrzeným rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25.6.2015, č.j. 4Cmo 35/2015-193 žalobu zamítl jako nedůvodnou, neboť nedošlo k uzavření smlouvy o přepravě mezi účastníky, nýbrž mezi žalovaným a jiným subjektem. Tento rozsudek je závazný (mimo jiné) pro účastníky i soud v projednávané věci (§ 159a odst. 1, 4 o.s.ř.). Uvedeným rozsudkem bylo ve vztahu mezi účastníky postaveno na jisto, že neexistuje uplatňovaná pohledávka k započtení, a proto nemohlo dojít k zániku pohledávek uplatňovaných žalobcem v projednávané věci započtením (ani části) neexistující pohledávky žalovaného. Jiný způsob zániku žalobcem žalovaných pohledávek žalovaný ani netvrdil.

Důvodná není ani námitka promlčení vznesená žalovaným, neboť řízení o žalobě žalobce v projednávané věci bylo zahájeno dne 10.8.2011 a nemohlo tak dojít k uplynutí 4 leté promlčecí doby (§ 392, § 397 obč. zák.) a v případě mezinárodní přepravy ani uplynutím jednorozční promlčecí doby (čl. 32 Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě CMR, uveřejněné vyhláškou ministra zahraničních věcí pod č. 11/1975 Sb).

Odvolací soud proto z těchto důvodů potvrdil napadený rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. o věci samé jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. včetně správného výroku III. o náhradě nákladů řízení státu.

Soud I. stupně také správně podle výsledku řízení uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci (§ 142 odst. 1 o.s.ř.). Soud I. stupně správně stanovil účelné náklady vynaložené žalobcem v souvislosti s jeho zastoupením v řízení a správně stanovil výši těchto nákladů a odvolací soud pro stručnost na tyto závěry soudu I. stupně odkazuje. Žalobce však doložil (i když dodatečně) potřebné údaje k jízdě jeho právního zástupce k jednání soudu osobním vozidlem. Žalobci přísluší k nákladům řízení také náhrada cestovního ze sídla advokáta v Ostravě do sídla soudu I. stupně v Praze vozidlem Škoda Superb RZ xxx. Náhrada cestovního u jednání dne 24.6.2014 činí částku 4.944,02 Kč (vzdálenost 742 km, průměrná spotřeba 8,3l/100 km benzínu, podle vyhlášky č. 435/2013 Sb. činí průměrná cena pohonných hmot pro rok 2014 u automobilového benzínu 95 oktanů 35,70 Kč za litr pohonné hmoty a náhrada za použití vozidla pro rok 2014 činí 3,7 Kč/km) a náhrada cestovního k jednání dne 13.10.2015 je ve výši 4.956,33 Kč (vzdálenost 742km, průměrná spotřeba 8,3l/100 km benzínu, podle vyhlášky č. 328/2014 Sb. průměrná cena pohonných hmot pro rok 2015 činí 35,90 Kč automobilového benzínu 95 oktanů za litr pohonné hmoty a náhrada za použití vozidla pro rok 2015 činí 3,7 Kč/km). Náklady řízení žalobce před soudem I. stupně tak sestávají z odměny právního zástupce žalobce za 7 úkonů právní služby po 9.300,- Kč, 2 úkonů právní služby po 4.650,- Kč, 9 paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč, náhrady za ztrátu času 2.800,- Kč a cestovního 9.900,35 Kč, tj. 89.800,35 Kč, což s připočtením náhrady 21% DPH ve výši 18.858,07 Kč představuje částku 108.658,42 Kč; s připočtením soudního poplatku z žaloby ve výši 4.950,- Kč činí účelně vynaložené náklady žalobce v řízení před soudem I. stupně částku 113.608,42 Kč. Odvolací soud proto z těchto důvodů změnil podle § 220 odst. 1 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky jen ohledně výše těchto nákladů tak, že činí částku 113.608,42 Kč; jinak v tomto výroku rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 za použití § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalobci, který měl v odvolacím řízení úspěch, přísluší právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Náklady odvolacího řízení žalobce sestávají z odměny jeho právního zástupce ze jeden úkon právní služby (odvolání proti rozsudku do nákladového výroku) po 4.650,- Kč (§ 7 bod 6., § 11 odst. 2 písm. c/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „citovaná vyhláška“), z odměny za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání žalovaného a účast u odvolacího jednání) po 9.300,- Kč (§ 7 bod 6., § 11 odst. 1 písm. d/, g/ citované vyhlášky), 3 paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), jízdě z Ostravy do Prahy a zpět osobním automobilem

Škoda Superb RZ xxx ve výši 4.648,70 Kč (vzdálenost 742 km, průměrná spotřeba 8,3 l/100km benzínu, průměrná cena pohonných hmot podle vyhlášky č. 385/2015 Sb. pro rok 2016 u automobilového benzínu 95 oktanů 29,70 Kč/litr a náhrada za použití vozidla pro rok 2016 3,80 Kč/km), náhrady za ztrátu času ve výši 1.400,- Kč (14 půlhodin po 100,- Kč - § 14 odst. 1 písm. a/, odst. 3, 4 citované vyhlášky), a náhrady 21% DPH ve výši 6.341,73 Kč (počítáno z částky 30.198,70 Kč; § 137 odst. 1, 3 o.s.ř.), tj. celkem 36.540,43 Kč. Žalobcem účtovanou náhradu za sepis vyjádření k podání žalovaného ze dne 7.4.2016 nepovažoval odvolací soud za účelně vynaložené náklady, neboť toto podání zástupce žalobce předložil při odvolacím jednání, přičemž postačovalo, aby obsah tohoto podání při odvolacím jednání přednesl, a uvedené podání ani neobsahovalo argumentačně nic nového.

Proti tomuto rozsudku není odvolání ani dovolání přípustné.

V Praze dne 13. dubna 2016

JUDr. Aleš Šťastný v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Tereza Nová